

Sygn. akt II AKa 45/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jarosław Góral (spr.)

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r.

*sprawy 1) J. M. (1), 2) M. M. (1),
3) T. P. (1), 4) M. S. (1), 5) S. S., 6) M. S. (2)*

*oskarżonych (ad 1, 3-6) z art. 280 § 2 k.k. – ad 3x2, (ad 4) w zw.
z art. 64 § 2 k.k., (ad 6) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in. k.k. (ad. 1-3)
z art. 280 § 1 k.k., (ad 1) z art. 18 § 3 w zw. z art. 280 § 1 k.k., (ad 2) z art. 245 k.k., (ad 3) z art. 190
§ 1 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonych (ad. 1-6) i prokuratora (ad 1)

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII K 327/10

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- I. w odniesieniu do J. M. (1) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;*
- II. karę pozbawienia wolności wymierzoną na mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. podwyższa do 2 /dwóch/ lat;*
- III. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec J. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza jej łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 /czterech/ lat; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza J. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 5 maja 2010 r. do dnia 20 marca 2013r.*
- IV. W odniesieniu do M. S. (1) w miejsce działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k. przyjmuje działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.;*
- V. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;*
- VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. M. W., A. L., S. K., P. D., M. J. – Kancelarie Adwokackie w W. oraz na rzecz adw. J. K. – Spółka Komandytowa (...) kwoty po 738 /siedemset*

trzydzieści osiem/ zł obejmujące 23 % VAT.; zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, które w tej części oraz w części związanej z apelacją prokuratora przejmie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **T. P. (1), S. S. i M. S. (1)** o to, że:

I. w dniu 6 stycznia 2010 r. w W. w mieszkaniu nr (...) przy Al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobach P. R. (1) i J. O.'a S.'a w ten sposób, że zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...), laptop marki S., (...) marki A., kamerę cyfrową marki S., zegarek marki P., złoty łańcuszek, o łącznej wartości 5.820zł, pieniądze w kwocie 600 funtów brytyjskich, kartę bankomatową banku (...) na szkodę P. R. (1) oraz pieniądze w kwocie 120 funtów brytyjskich i 200 złotych, telefon komórkowy iPhone o wartości ok. 1590zł, kartę debetową (...) na szkodę J.'a O.'a S.'a po użyciu wobec P. R. (1) i J.'a O.'a S.'a przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń rękami w głowę i tułów, wyartykułowaniu groźby przemocy polegającej na zapowiedzi użycia urządzenia mogącego spowodować obrażenia narządów wzroku oraz przykładając ostrze noża do szyi, czym działali na szkodę P. R. (1) i J.'a O.'a S.'a,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

przy czym M. S. (1) dopuścił się zarzuconego przestępstwa, będąc uprzednio skazany w warunkach art. 64 § 1 k.k., w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

a nadto **T. P. (1), A. P. (1), M. S. (2) i J. M. (1)** o to, że:

II. w dniu 18 kwietnia 2010 r. w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie S. A. w ten sposób, że zabrali w celu przywłaszczenia odtwarzacz DVD i telewizor (...), pieniądze w kwocie 50zł, walizkę (...), portfel w którym znajdował się dowód osobisty, buty „adidas”, klucze do mieszkania, lampkę nocną, przedmioty o łącznej wartości ok. 4.000 zł, po użyciu wobec S. A. przemocy polegającej na uderzaniu rękami, w tym ręką na którą został nałożony kastet, zadawaniu ciosów prętem po całym ciele i przyduszaniu, po wyartykułowaniu groźby natychmiastowego użycia przemocy polegającej na przystawieniu do szyi noża typu maczeta oraz doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez związanie kablem elektrycznym rąk i nóg, czym działali na szkodę S. A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

przy czym M. S. (2) dopuścił się zarzuconego przestępstwa w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy d. W. M. III Wydział Karny wyrokiem z dnia 01 września 2006 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 1165/06 za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu, który uprawomocnił się w dniu 09 września 2006 r.

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto **T. P. (1), A. P. (1), J. M. (1) i M. M. (1)** o to, że:

III. w bliżej nieustalonym dniu w drugiej połowie lutego 2010 r. w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie M. S. (3) w ten sposób, że zabrali w celu przywłaszczenia 4 głośniki, odtwarzacz DVD, subwufer marki S. o łącznej wartości 1.400zł, banknot o nominale 50zł oraz pieniądze w kwocie 7.000zł przekazane pokrzywdzonemu przez J. O., po użyciu wobec M. S. (3) przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń po całym ciele oraz doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez związanie nóg paskiem i taśmą samoprzylepną, czym działali na szkodę M. S. (3),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

a nadto ***T. P. (1), A. P. (1)*** i ***S. S.*** o to, że

IV. w okresie od stycznia do marca 2010 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innym ustalonym mężczyzną, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł z tytułu rozliczeń za popełniane przestępstwa, stosując przemoc wobec R. K. polegającą na uderzaniu rękami i kopaniu po całym ciele, zadaniu dwóch ciosów ostrzem noża w rękę i nogę oraz grożąc gwałtownym atakiem na mienie poprzez spalenie mieszkania, doprowadził do rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł, zapłaconej przez T. K.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

przy czym S. S. zadając cios ostrzem noża w rękę spowodował ranę przedramienia z przecięciem ścięgna, co stanowiło naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

a nadto ***M. M. (1)*** o to, że:

V. w bliżej nieustalonym dniu w drugiej połowie lutego 2010 r. w W. po dokonaniu rozboju na osobie M. S. (3), w trakcie rozmowy telefonicznej, użył wobec świadka przestępstwa A. K. (1) groźby bezprawnej polegającej na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu, w celu zaniechania zgłoszenia organom ścigania popełnionego przestępstwa,

tj. o czyn z art. 245 k.k.

a nadto ***T. P. (1)*** o to, że:

VI. w bliżej nieustalonym dniu marca 2010 r. w W. groził A. K. (1) popełnieniem przestępstwa zniszczenia mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez podpalenie, przy czym groźba wzbudziła u A. K. (1) uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

a nadto ***M. S. (2)*** o to, że

VII. w dniu 2 lipca 2010 r. w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) posiadał w odzieży w foliowym zawiniątku, wbrew przepisom ustawy, środek odurzających w postaci heroiny o wadze netto 0.32 grama, co stanowiło wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

a nadto ***J. M. (1)*** o to, że:

VIII. w styczniu 2010 r., w tym w dniu 6 stycznia 2010 r., w W., działając w zamiarze aby T. P. (1), S. S. i M. S. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wartościowych przedmiotów po użyciu przemocy na szkodę P. R. (1) i J.'a O.'a S.'a ułatwiła popełnienie przestępstwa przekazując informacje na temat daty przybycia do P. w dniu 6 stycznia 2010 r. oraz miejsca pobytu i przechowywania wartościowych przedmiotów przez P. R. (1) i J.'a O.'a S.'a w mieszkaniu nr (...) przy Al. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. VIII K 327/10 Sąd Okręgowy w. W. T. P. (1), S. S. i M. S. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I i za to oskarżonego T. P. (1) z mocy art. 280 § 2 k.k. skazał na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł; oskarżonego S. S. z mocy art. 280 § 2 k.k. skazał na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 30 (trzydzieści) stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł; oskarżonego M. S. (1) z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał na karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł; oskarżonych T. P. (1), A. P. (1), M. S. (2) i J. M. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego pod punktem II i za to oskarżonych T. P. (1) i J. M. (1) z mocy art. 280 § 2 k.k. skazał na kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności; oskarżonego M. S. (2) z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego A. P. (1) z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 4 i 6 k.k. skazał i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonych T. P. (1), A. P. (1), J. M. (1) i M. M. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego pod punktem III i za to oskarżonego T. P. (1) z mocy art. 280 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżoną J. M. (1) z mocy art. 280 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; oskarżonego M. M. (1) z mocy art. 280 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego A. P. (1) z mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60

§ 4 i 6 k.k. skazał na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonych T. P. (1), A. P. (1) i S. S. od popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie IV uniewinnił, koszty postępowania w tej części przyjął na rachunek Skarbu Państwa; oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem V i za to z mocy art. 245 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego T. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego pod punktem VI i za to skazał go z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego M. S. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem VII i za to z mocy art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżoną J. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego pod punktem VIII i za to z mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał na karę (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego T. P. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy, wobec oskarżonej J. M. (1) połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (cztery) lata; oskarżonemu M. S. (2) połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy; oskarżonemu M. M. (1) połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy; oskarżonemu A. P. (1) z mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 60 § 4 i 5 k.k. oskarżonemu A. P. (1) warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na lat 6 (sześć); na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i tak oskarżonemu T. P. (1) od dnia 5 maja 2010 roku do dnia 26 kwietnia 2012 roku, oskarżonej J. M. (1) od dnia 5 maja 2010 roku do dnia 26 kwietnia 2012 roku, oskarżonemu M. S. (1) od 31 sierpnia 2010 roku do 26 kwietnia 2012 roku; oskarżonemu M. S. (2) od dnia 2 lipca 2010 roku do 26 kwietnia 2012 roku, oskarżonemu S. S. od 9 września 2010 roku do 26 kwietnia 2012 roku; zasądził od oskarżonych M. S. (2), A. P. (1), J. M. (1) i M. M. (1) po 400 (czteryście) zł od oskarżonego T. P. (1) 1100 (tysiąc sto) zł, od oskarżonego S. S. 520 (pięćset dwadzieścia) zł, a od oskarżonego M. S. (1) 900 (dziewięćset) zł tytułem opłaty i obciążył ich kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. W., W. K. (...) Sp.p., ul. (...) lok. 114, (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. L., Kancelaria Adwokacka, ul. (...) lok. 51, (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K., Kancelaria Adwokacka, ul. (...) lok. 108, (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z

urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. K., Kancelaria Adwokacka, ul. (...) lok. 1, (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej, adw. P. D., Kancelaria Adwokacka, ul. (...), (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. P., Kancelaria Adwokacka, ul. (...), (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K., Kancelaria Adwokacka, ul. (...), (...)-(...) W. kwotę 2280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

Z tym wyrokiem nie zgodzili się obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca J. M. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

I. w zakresie uznania oskarżonej za winną czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. tj. zarzutu opisanego w wyroku pod punktem VIII:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona J. M. (1) dokonała zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.;

- obrazę art. 2 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach, których prawdziwość nie została udowodniona;

- obrazę art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez ocenę materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art.7 k.p.k. i akcentowanie - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystnych dla oskarżonej;

- obrazę art. 5 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nie rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonej nie dających się usunąć wątpliwości.

Podnosząc te zarzuty, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części i uniewinnienie oskarżonej.

II. w zakresie uznania oskarżonej za winną czynu z art. 280 § 2 k.k. (rozboju na S. A.) tj. zarzutu opisanego w wyroku pod punktem II:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona J. M. (1) dokonała zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że oskarżona J. M. (1) działała w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, a nie w celu wymuszenia zwrotu wierzycelności t.j. w warunkach art. 191 § 2 k.k.;

- obrazę art. 2 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach, których prawdziwość nie została udowodniona;

- obrazę art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez ocenę materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art.7 k.p.k. i akcentowanie - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystnych dla oskarżonej.

Podnosząc te zarzuty, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części i uniewinnienie oskarżonej.

III. w zakresie uznania oskarżonej za winną czynu z art. 280 § 1 k.k. (rozboju na M. S. (3)) tj. zarzutu opisanego w wyroku pod punktem III:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona J. M. (1) działała w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, a nie w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności tj. w ramach czynu opisanego w art. 190 § 2 k.k.;

- obrazę art. 2 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach, których prawdziwość nie została udowodniona;

- obrazę art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez ocenę materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art. 7 k.p.k. i akcentowanie - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystnych dla oskarżonej.

Podnosząc te zarzuty, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części i uniewinnienie oskarżonej.

IV. w zakresie orzeczonej kary łącznej:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej polegającą na zastosowaniu wobec oskarżonej zasady częściowej absorpcji, w sytuacji, gdy powinna zostać zastosowana zasada pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) zaskarżył wyżej wskazany wyrok, w zakresie w jakim dotyczy oskarżonego M. M. (1), tj. za czyn z pkt. III i V aktu oskarżenia, w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w części dotyczącej skazania za czyn z pkt. III aktu oskarżenia, że zapadł z naruszeniem przepisów postępowania mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonaną w sposób dowolny (tj. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania) ocenę dowodów, której konsekwencją stanowiło dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie uznania, że M. M. (1) dopuścił się czynu określonego w pkt. III aktu oskarżenia;

2. w części dotyczącej skazania za czyn z pkt. V aktu oskarżenia, że zapadł z naruszeniem przepisów postępowania mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonaną w sposób dowolny (tj. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania) ocenę dowodów, której konsekwencją stanowiło dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie uznania, że M. M. (1) dopuścił się czynu określonego w pkt. V aktu oskarżenia;

3. w części dotyczącej skazania za czyn z pkt. V aktu oskarżenia, że zapadł z naruszeniem przepisów postępowania mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nie powzięcie wątpliwości i nie rozstrzygnięcie ich przez Sąd na korzyść oskarżonego w sytuacji, w której było to uzasadnione z uwagi na ograniczoną wiarygodność dowodów świadczących o zasadności zarzutu określonego w pkt. V aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wnosił aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił M. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów; ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania.

Obrońca T. P. (2) na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi:

I. W zakresie punktu I wyroku, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) **art. 7 k.p.k.** poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w wyniku przyjęcia przez Sąd sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustaleń przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego T. P. (1), popartych innymi dowodami, wyjaśnieniami oskarżonego M. S. (1) oraz brakiem ujawnienia jakichkolwiek śladów oskarżonego na miejscu zdarzenia pomimo ich wnikliwego zabezpieczenia i zbadania oraz bezkrytyczne przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom A. P. (1), pomimo tego, iż wyjaśnienie złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego są wewnątrznie sprzeczne, logicznie niespójne, sprzeczne z częścią innych dowodów w sprawie oraz zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż w zakresie obciążającym oskarżonego treść wyjaśnień A. P. (1) została złożona w celu obciążenia zarzutami T. P. (1), co w konsekwencji doprowadziło do tego, że Sąd ocenił materiał dowodowy zebrany w toku niniejszego postępowania w sposób dowolny, sprzecznych z całokształtem dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego;

b) art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 k.p.k. w zw. z art. 333 § 2 k.p.k. na skutek: **zaniechania bezpośredniego przesłuchania** w charakterze świadka w postępowaniu jurysdykcyjnym P. R. (2) oraz J.'a O.'a S., pomimo iż potrzeba przeprowadzenia dowodu z jego zeznań na okoliczność dokonania rozboju i rzekomego udziału w nim oskarżonego T. P. (1) w dniu 6 stycznia 2010 r. roku była oczywista oraz bezzasadnego zaniechania przeprowadzenia dowodu z zeznań ww. świadków z uwagi na ich istotne informacje w zakresie przestępstwa określonego w pkt 1 wyroku, co skutkowało niedozwolonym ujawnieniem bez odczytywania zeznań tych świadków i naruszyło zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego;

c) art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie wydanego wyroku tylko na części zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego i bezzasadne pominięcie istotnych okoliczności świadczących o niewinności oskarżonego T. P. (1), pominięcie i nie odniesienie się lub zdawkowe odniesienie się w uzasadnieniu skarżonego wyroku przez Sąd I instancji do dowodów świadczących o niewinności oskarżonego;

d) nierozstrzygnięciu pojawiających się wątpliwości dotyczących rzekomego udziału oskarżonego T. P. (1) na jego korzyść zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości w sposób bezpodstawny, nieobiektywny, na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na:

a) niezasadnym uznaniu, iż T. P. (1) w dniu 6 stycznia 2010 r. dokonał rozboju na osobach P. R. (2) oraz J.'a S., w szczególności uznaniu że oskarżony T. P. (1) był w mieszkaniu pokrzywdzonych przy Al. (...) w W. groził i bił pokrzywdzonych, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie wskazują na takie okoliczności;

b) oczywiście niezasadnym uznaniu, iż T. P. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w sprawie co do całości czynów, wyczerpujących znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 2 k.k., podczas gdy T. P. (1) nie brał udziału w żadnych czynnościach związanych z biciem pokrzywdzonego, grożeniem mu niebezpiecznym narzędziem oraz żądaniem wydania środków, a tym samym nie obejmował swoim zamiarem przestępstwa popełnionych przez pozostałych oskarżonych w zakresie przestępstwa określonego w pkt 1 wyroku;

na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 i uniewinnienie T. P. (1) lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;

II. W zakresie punktu II wyroku, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

a) **art. 7 k.p.k.** poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w wyniku przyjęcia przez Sąd sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustaleń przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego T. P. (1), J. M. (1) oraz A. P. (1) w zakresie

w jakim wyjaśnili oni, że wszelkie czynności podjęte w dniu 18 kwietnia 2010 r. wobec S. A. miały na celu odzyskanie przez T. P. (1) wymagalnej wierzytelności wobec poszkodowanego oraz bezkrytyczne przyznanie waloru wiarygodności części wyjaśnień A. P. (1) oraz S. A. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których zaprzeczyli istnienie wierzytelności T. P. (1), pomimo tego, iż wyjaśnienie złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego ww. były wewnętrznie sprzeczne, logicznie niespójne, sprzeczne z częścią innych dowodów w sprawie oraz zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż w zakresie obciążającym oskarżonego treść wyjaśnień A. P. (1) została złożona w celu obciążenia zarzutami T. P. (1), co w konsekwencji doprowadziło do tego, że, Sąd ocenił materiał dowodowy zebrany w toku niniejszego postępowania w sposób dowolny, niezwiązany z całokształtem dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego;

b) art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wydanego wyroku tylko na części zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego i bezzasadne pominięcie istotnych okoliczności faktycznych zdarzenia z 18 kwietnia 2010 r., tj.:

- pominięcie i brak wyczerpującego uzasadnienia w wyroku przez Sąd I instancji w zakresie oceny stanu faktycznego stanowiącej podstawę wyrokowania w zakresie ustalenia istnienia długu S. A. wobec T. P. (1);
- pominięcia oceny dowodów ze świadków E. H., B. D., L. A., które potwierdzają, iż T. P. (1) prowadził lombard oraz pożyczał ludziom pieniądze;
- pominięcie wyjaśnienia powodów wybiórczego traktowania treści wyjaśnień A. P. (1) i przyczyn dania wiary ww. wyjaśnieniom tylko w zakresie niekorzystnym dla oskarżonego.

c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną i nieobiektywną, sprzeczną z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenę dowodów i oparcie wyroku na niekompletnym materiale dowodowym;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości w sposób nieobiektywny, na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na niezasadnym uznaniu, iż T. P. (1) w dniu 18 kwietnia 2010 r. dokonał rozboju na osobie S. A., w szczególności uznaniu że oskarżony T. P. (1) nie posiadał wymagalnej wierzytelności wobec pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody wskazują, że oskarżony podjął czynności zmierzające do odzyskania swojej istniejącej i wymagalnej wierzytelności, czym ewentualnie dopuścił się przestępstwa określonego w art. 191 § 2 k.k.

na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie zmianę kwalifikacji przypisanego oskarżonemu T. P. (1) przestępstwa z art. 191 § 2 k.k.;

III. W zakresie punktu III wyroku, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

a) **art. 7 k.p.k.** poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w wyniku przyjęcia przez Sąd sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustaleń przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego T. P. (1), J. M. (1), M. M. (1) oraz wyjaśnień A. P. (1) w zakresie w jakim wyjaśnili oni, że wszelkie czynności podjęte w połowie lutego 2010 r. wobec M. S. (3) miały na celu odzyskanie przez T. P. (1) oraz J. M. (1) wymagalnej wierzytelności wobec poszkodowanego oraz bezkrytyczne przyznanie waloru wiarygodności zeznań A. K. (1) oraz części wyjaśnień A. P. (1) (sprzecznych wewnętrznie), w których stwierdzili nie istnienie wierzytelności T. P. (1), pomimo tego, iż wyjaśnienie złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego ww. były

wewnętrznie sprzeczne, logicznie niespójne, sprzeczne z częścią innych dowodów w sprawie oraz zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż w zakresie obciążającym oskarżonego treść wyjaśnień A. P. (1) została złożona w celu obciążenia zarzutami T. P. (1) oraz zapewnienie A. P. (1) współpracy z organem ścigania w celu uniknięcia odpowiedzialności, co w konsekwencji doprowadziło do tego, że Sąd ocenił materiał dowodowy zebrany w toku niniejszego postępowania w sposób dowolny, niezwiązany z całokształtem dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego;

b) art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wydanego wyroku tylko na części zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego i bezzasadne pominięcie istotnych okoliczności faktycznych zdarzenia z lutego 2010 r., tj.:

- pominięcie i brak wyczerpującego uzasadnienia w wyroku przez Sąd I instancji w zakresie oceny stanu faktycznego stanowiącej podstawę wyrokowania w zakresie ustalenia istnienia długu M. S. (3) wobec T. P. (1)

- pominięcia oceny dowodów ze świadków E. H., B. D., L. A., które potwierdzają iż T. P. (1) prowadził lombard oraz pożyczał ludziom pieniądze;

- pominięcie wyjaśnienia powodów wybiórczego traktowania treści wyjaśnień A. P. (1) pomimo ich wewnętrznej sprzeczności, tj. jednoczesnego wyjaśnienia że T. P. (1) miał jak również że nie miał wiarygodności wobec pokrzywdzonego i przyczyn dania wiary ww. wyjaśnieniom tylko w zakresie niekorzystnym dla oskarżonego;

c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną i nieobiektywną, sprzeczną z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenę dowodów i oparcie wyroku na niekompletnym materiale dowodowym;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości w sposób nieobiektywny, na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na niezasadnym uznaniu, iż T. P. (1) w dniu 18 kwietnia 2010 r. dokonał rozboju na osobie M. S. (3), w szczególności uznaniu że oskarżony T. P. (1) nie posiadał wymagalnej wiarygodności wobec pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody wskazują, że oskarżony podjął czynności zmierzające do odzyskania swojej istniejącej i wymagalnej wiarygodności, czym ewentualnie dopuścił się przestępstwa określonego w art. 191 § 2 k.k.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. **wnosił** o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie zmianę kwalifikacji przypisanego oskarżonemu T. P. (1) przestępstwa z art. 191 § 2;

IV. W zakresie punktu VI wyroku, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, **a** mianowicie:

a) **art. 7 k.p.k.** poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w wyniku przyjęcia przez Sąd sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustaleń przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego T. P. (1) oraz oskarżoną J. M. (1), popartych innymi dowodami, w tym zeznaniami M. S. (3) oraz bezkrytyczne przyznanie waloru wiarygodności A. K. (1), pomimo tego, iż wyjaśnienie złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego są wewnętrznie sprzeczne, logicznie niespójne, sprzeczne z częścią innych dowodów w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do tego, że Sąd ocenił materiał dowodowy zebrany w toku niniejszego postępowania w sposób dowolny, niezwiązany z całokształtem dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego;

b) art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie wydanego wyroku tylko na części zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego i bezzasadne pominięcie istotnych okoliczności świadczących o tym że groźby nie były kierowane wobec A. K. (1) tylko wobec M. S. (3) - o czym świadczą zeznania A. K. (1) złożone przed sądem, pominięcie i nie odniesienie się w uzasadnieniu skarżonego wyroku przez Sąd I instancji do dowodów świadczących kierowaniu gróźb wobec M. S. (3), a więc o niewinności oskarżonego w zakresie przypisanego czynu:

c) nierozstrzygnięciu pojawiających się wątpliwości dotyczących rzekomych gróźb kierowanych wobec A. K. (1) podczas gdy z jej zeznań złożonych przed sądem wynika, że oskarżony T. P. (1) rozmawiał przez drzwi mieszkania przy ul. (...) w W. tylko i wyłącznie z M. S. (3) na jego korzyść zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości w sposób bezpodstawny, nieobiektywny, na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na niezasadnym uznaniu, iż T. P. (1) w marcu 2010 r. kierował groźby wobec A. K. (1), podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie wskazują na takie okoliczności, zaś nawet samo A. K. (1) zeznała że T. P. (3) rozmawiał i groził tylko M. S. (3).

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 i uniewinnienie T. P. (1) lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Z tych względów, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k., wnosił o zmianę wyroku w części orzekającej karę grzywny dla T. P. (1), a nadto wnosząc o zmianę Wyroku w zakresie zobowiązania T. P. (1) do zapłaty 1100 zł tytułem kosztów postępowania i przejęcie ich na rachunek Skarbu Państwa.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 - 3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości, na korzyść oskarżonego M. S. (1).

Powyższemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1-3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego w postaci art 64 § 2 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu działania w warunkach recydywy określonej w/w przepisem, podczas gdy czyn za który został skazany przez Sąd Rejonowy w. Ł. wyrokiem z dnia 28 czerwca 2004r. sygn. akt II K 256/04 nie znajduje się w katalogu przestępstw wymienionych w katalogu art. 64 § 2 k.k.;

2. obrazę prawa materialnego w postaci art. 33 § 3 k.k. poprzez nieustalenie okoliczności w tym przepisie wskazanych a mających wpływ na wysokość stawki dziennej wymierzonej kary grzywny i wymierzenie grzywny w stawce dziennej rażąco wysokiej w stosunku do sytuacji materialnej oskarżonego i jego możliwości zarobkowych;

3. obrazę prawa materialnego w postaci art. 55 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. w zakresie w jakim Sąd Okręgowy ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonym T. P. (1), M. i S. S. dokonał tego w sposób zbiorczy;

4. obrazę prawa materialnego w postaci art. 58 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie;

5. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, ocenianych w sposób wybiórczy, przy całkowitej dyskwalifikacji dowodu z wyjaśnień oskarżonego a niezasadnym, bez rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. P. (1) co do osoby M. S. (1) jako jednego ze sprawców biorących udział w napadzie z dnia 6 stycznia 2010 r., rozstrzygnięciu wątpliwości związanych z odpowiedzialnością karną oskarżonego na jego niekorzyść;

6. obrazę przepisów postępowania, a to art. 167 k.p.k. w zw. art. 170 k.p.k. oraz art. 177 § 1 A k.p.k. i art. 585 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia w zakresie w jakim Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku obrony z dnia 30 listopada 2011r. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków P. R. (2) i J. S. przesłuchiwanym na odległość

w ramach międzynarodowej pomocy prawnej, w sytuacji w której przeprowadzenie takiego dowodu było możliwe i przyczyniłoby się do wyjaśnienia sprzeczności zawartych w zeznaniach J. S. a związanych z podanym przez niego opisem napastników;

7. stanowiące następstwo wyżej opisanych uchybień proceduralnych błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegającego na: przyjęciu, że oskarżony dopuścił się, imputowanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa, aczkolwiek zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza jego udziału w rozboju na osobach J. S. i P. R. (2), jak również nakazuje szczególną ostrożność w ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego A. P. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,
2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które do chwili obecnej nie zostały uiszczone w żadnym zakresie,

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W. wraz z orzeczeniem o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Obrońca oskarżonego S. S. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego S. S. w **zakresie zarzucanego mu w pkt. I czynu na korzyść tego oskarżonego w całości.**

Na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu **zarzucił:**

- **obrazę przepisów postępowania** mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, nienależyte rozważenie i ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyjaśnień współoskarżonego A. P. (1), oparcie wyroku na okolicznościach i dowodach nie przeprowadzonych bezpośrednio w trakcie rozprawy z uwagi na brak udziału pokrzywdzonych w rozprawie i uniemożliwienie obronie weryfikacji ich zeznań postępowania przygotowawczego, w zakresie okoliczności faktycznych związanych przypisaniem czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 280 § 2 k.k., co doprowadziło do **błédnego ustalenia stanu faktycznego**, przyjętego za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że oskarżony brał udział w czynie zarzucanym oskarżonym T. P. (1) i M. S. (1), podczas gdy brak jest dostatecznie przekonujących i niezaprzeczalnych dowodów, że oskarżony S. S. uczestniczył w tym rozboju.

Podnosząc powyższe zarzuty, na mocy art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wnosił o:

- I. **zmianę** zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu,

ewentualnie o :

- II. **uchylenie** zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Obrońca M. S. (2) zaskarżył na zasadzie art. 425 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 3 k.p.k., wyrok Sądu Okręgowego w. W., VIII Wydział Karny z dnia 26 kwietnia 2012 r. w części orzeczenia dotyczącej przyjęcia kwalifikacji prawnej określonej w zarzucie II wyroku z dnia 26 kwietnia 2012 roku.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przepisu z art. 280 § 2 k.k. podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż owo zachowanie wyczerpuje znamiona art. 191 § 2 k.k.

Na podstawie art. 437 k.p.k. wnosił o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II jego sentencji poprzez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji czynu, tj. czynu z art. 191 § 2 k.k. ewentualnie wnosił o:

b) przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznawania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącym J. M. (1) oskarżonej o to, że w styczniu 2010 roku, w tym w dniu 06 stycznia 2010 roku w W., działając w zamiarze aby T. P. (1), S. S. i M. S. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wartościowych przedmiotów po użyciu przemocy na szkodę P. R. (1) i J. S.'a ułatwiła popełnienie w/w przestępstwa przekazując im informacje na temat daty przybycia do P. w dniu 06 stycznia 2010 roku oraz miejsca pobytu i przechowywania wartościowych przedmiotów przez P. R. (1) i J. S.'a w mieszkaniu nr (...) przy Al. (...) w W. tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonej;

Na podstawie art. 425 § 3 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia tj. na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy dolną granicą ustawowego zagrożenia z art. 280 § 1 k.k. jest kara 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. wnosił o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie J. M. (1) w związku z popełnieniem przez nią przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje obrońców, poza skargą wniesioną przez obrońcę M. S. (1), okazały się nieuzasadnione w stopniu zbliżonym do oczywistego czyli tego, o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k.

Apelacja wniesiona przez Prokuratora okazała się oczywiście zasadna i wobec stwierdzonej obrazę przepisu prawa materialnego polegającej na wymierzeniu J. M. (1) za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, dokonał niezbędnej w tym zakresie zamiany wyroku, nie dostrzegając powodów do jego korekty w odniesieniu do kary łącznej.

Mając na uwadze treść wniesionych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny uważa za możliwe łączne odniesienie się do części podniesionych zarzutów. Na wstępie zatem należy skonstatować, że wszystkie apelacje zmierzały do wykazania zaistnienia błędu w ustaleniach faktycznych zarówno w sposób pierwotny jak i pochodny od innych uchybień procesowych. Dotyczyło to ustalenia faktów głównych /apelacje obrońców J. M. zarzut I, T. P. zarzut 2 a i b, M. S. zarzut 7/ oraz częściowo ustalenie zamiaru sprawców

/apelacje obrońców J. M. zarzut II i III, T. P. zarzut II 1b i III 2, M. S. zarzut I /.

Na pogłębione odniesienie zasługiwały zarzuty w zakresie błędnego ustalenia zamiaru sprawców oraz obrazę art. 391 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny, mając na uwadze przyjętą linię obrony, uznał za konieczne zwrócenie uwagi również na kwestię rozłożenia ciężaru dowodów, mających podważyć tezę oskarżenia. Pozostałe zarzuty, tj. błędu w ustaleniach faktycznych, czy też, dublujące kontestowanie istoty ustaleń, obrazę przepisów postępowania /art. 2 § 2, 4, 7 czy 410 k.p.k./, pomimo ich wielokrotnego powtórzenia, okazały się oczywiście bezzasadne.

Pierwszą kwestią obligującą Sąd odwoławczy przed podjęciem rozważań w przedmiocie zasadności podniesionych zarzutów, staje się w tej sytuacji weryfikacja wykazania przez apelujących pierwotnego a nie pochodnego charakteru

błędu w ustaleniach faktycznych a zatem i jego przyczyn przejrzyscie przecież zdefiniowanych przez doktrynę i orzecznictwo. Skargi odwoławcze winny zatem dowieść niekompletności materiału dowodowego tj. zaistnienia błędu braku, ewentualnie błędu dowolności czyli dokonania ustaleń faktycznych na podstawie dowodów ocenionych wprawdzie kompleksowo ale z przekroczeniem ram art. 7 k.p.k. Wypada w tym miejscu przypomnieć, że nie chodzi tutaj wyłącznie o „klasyczną” obrazę tegoż przepisu, która z reguły także skutkuje w sposób pochodny błędnym ustaleniem faktów. Utrwalone orzecznictwo przekonująco dopisało, że zarzut ten /wyrażony w formule błędu dowolności/ jest słuszny jedynie wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wysnutych przez Sąd z całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Mając na uwadze położenie akcentu na zwrot „całokształt okoliczności” oczekiwać by zatem należało od apelujących stawiających zarzut błędu dowolności, wykreowania *sui generis* anty uzasadnienia wyroku. Oczywiście przy zachowaniu form środka odwoławczego. Tego sposobu dowodzenia racji zabrakło w apelacjach obrońców i spowodowało je do nieskutecznej procesowo polemiki z ustaleniami sądu.

Jeżeli chodzi o obrazę przepisów art. 7, 4, 410 k.p.k., to jej istota sprowadzała się do wykazywania pominięcia przez Sąd okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych /apelacje obrońców J. M. zarzut I,II, III, M. M. zarzut 1 i 2, T. P. zarzut (...) – czyn z pkt. I, zarzut II,III, (...) i b, M. S. zarzut 5, S.Ł. S. zarzut 1/. W przekonaniu obrońców należały do nich wyjaśnienia oskarżonych i wewnętrznie sprzeczne zeznania pokrzywdzonych, czy też przykładowo wskazanych świadków np. potwierdzających prowadzenie działalności lombardowej /apelacja obrońcy osk. T. P. (1)/. Należy podkreślić, że wszystkie te okoliczności dostrzegł Sąd Okręgowy, poddał gruntownej analizie i ocenił nie przekraczając ram art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny uznaje te argumenty za niepodważone skargami i nie dostrzega powodu ponownego ich przytaczania.

Co więcej, z tych właśnie powodów nie sposób zaakceptować propozycji aby wątpliwości skarżących wynikające ze zmienności owych relacji /czy to zeznań czy wyjaśnień/ uznać za te, o których mówi przepis art. 5 § 2 k.p.k. /apelacje obrońców M. M. zarzut 3, T. P. zarzut IVc, M. S. zarzut 5, S.Ł. S. zarzut 1/.

Jak już wyżej zaznaczono, treść przedmiotowych skarg obliguje Sąd Apelacyjny do przypomnienia kolejnej i złożonej kwestii a mianowicie problematyki rozłożenia ciężaru dowodu, zwłaszcza w postępowaniu jurysdykcyjnym, czyli po wniesieniu aktu oskarżenia. Potrzeby tej nie znosi fundamentalna i nie podlegająca dyskusji zasada, że oskarżony nie musi dowodzić swej niewinności. Sytuacja ulega jednak zmianie, gdy teza oskarżenia *prima facie* nie nasuwa, pod względem logiki dowodzenia, zastrzeżeń i nie wywołuje skutecznej akcji procesowej strony przeciwnej. Przez akcję skuteczną należy rozumieć tak ukierunkowane działania /np. konkretne wyjaśnienia/, że stanowią one rozsądną i przekonującą przeciwwagę dla tezy oskarżenia lub co najmniej obligują do podjęcia inicjatywy dowodowej z urzędu. W takich realiach podważenie zasadności przekonania prokuratora obciąża właśnie oskarżonego. Doktryna aprobejuje takie właśnie rozłożenie ciężaru dowodu, określając go mianem dowodu w znaczeniu prakseologicznym. Jeżeli zatem Sąd Okręgowy wskazuje informacje od operatora telefonii komórkowej, jako dowód wprawdzie nie przesądzający ale logicznie spinający pozostałe w prawdziwe ustalenia faktyczne, to argumentacja obrońcy o możliwości korzystania z telefonu osk. M. przez inną osobę jest niewystarczająca i nie podważa skutecznie ustaleń Sądu. Wykazanie zaistnienia takiej okoliczności obciąża właśnie oskarżoną, pod rygorem, że jej milczenie spowoduje uznanie tezy prokuratora za udowodnioną.

Podobna sytuacja zachodzi w odniesieniu do zarzutu **błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia zamiaru sprawców co do egzekucji wierzytelności** / apelacje obrońców J. M. zarzut II i III, T. P. zarzut II 1b i III 2, M. S. zarzut I /.

Część skarg odwoławczych nie negowała samego faktu zaistnienia zdarzeń określonych przez Sąd Okręgowy jako zbrodnia z art. 280 § 2 k.p.k., argumentując jednocześnie za przyjęciem kwalifikacji prawnej takich czynów z art. 190 § 2 k.k. Wywodów tak zaprezentowanych Sąd odwoławczy nie mógł podzielić z przyczyn oczywistych. Pozostaje poza dyskusją, że pomiędzy wyżej opisanymi przestępstwami zachodzą istotne, chociaż nierzadko subtelne różnice w zakresie znamion ustawowych natury tak podmiotowej jak i przedmiotowej, co na gruncie obecnej sprawy

nabiera wymiaru o znaczeniu kluczowym. Prawdą jest, że w każdym z przypadków sprawcą powoduje inny cel działania i jakkolwiek istnienia sugerowanej przez obrońców wierzytelności wykluczyć nie sposób, to jednak nawet pozytywne ustalenie w tym przedmiocie, nie przesądza samo przez się o zasadności zarzutu. Kwestią zasadniczą pozostaje bowiem to, czy istniała wierzytelność mogąca być przedmiotowym znamieniem przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. Skarżący wzmacniając swoje stanowisko o jej istnieniu przytaczają orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2003r. stanowiące, że dla uznania zachowania sprawcy jako realizującego ustawowe znamiona czynu z art. 191 § 2 k.k. wystarczy subiektywne przekonanie sprawcy o istnieniu wierzytelności. Jest to pogląd dyskusyjny chociażby dlatego, że znamieniem podmiotowym jakim jest przekonanie sprawcy, nie sposób zastąpić znamienia przedmiotowego jakim jest sama wierzytelność. Kontynuując powyższe rozważania nie wypada jednak pominąć kolejnego i nie wzbudzającego kontrowersji orzeczenia z dnia 8 grudnia 2004 r., V KK 282/04, Orz. Prok. i Pr. 2005, nr 5, poz. 2 o wierzytelności **przysługującej na podstawie prawa**. Zaistnienia takiej sytuacji stanowisko obrońców nawet nie sugerowało. Nie oznacza to, że istniejąca wierzytelność musi spełniać warunek należności i wymagalności w rozumieniu prawa cywilnego, a sprawca musi mieć świadomość tej należności i wymagalności, chociaż byłby to stan pożądany jako „laboratoryjnie” przejrzysty. Nie może to być jednak wierzytelność pozorna, narosła na skutek „odsetkowej pułapki” czy też wywodząca się z podziału zysków ze źródeł naruszających prawo. Zrozumiałe jest, że ustalenie jej wymagalności i wielkości przekracza pojemność procesu karnego. Nie sposób pominąć, że dla oceny jej „wymagalności” a w konsekwencji i wielkości, wymagane byłoby ujawnienie przez wierzyciela również źródeł jej pochodzenia. Wskazywani przez obronę „wierzyciele” konsekwentnie w tej materii milczą. „Subiektywne” przekonanie sprawców nie może być zatem osadzone w jedynie mglistych relacjach osób uczestniczących w zdarzeniu określonym przez Sąd orzekający jako rozbój.

Słusznie zatem postąpił Sąd Okręgowy uznając de facto, że w niniejszej sprawie przepis art. 191 § 2 k.k. nie ma zastosowania, gdyż rzekoma wierzytelność przewijała się jedynie w tle relacji samych sprawców. Przyjmując zatem, że w ich subiektywnym odczuciu taka wierzytelność rzeczywiście istniała, to owo przekonanie jest niewystarczające do korekty zapadłego wyroku zgodnie z wnioskami apelacji, które nie podjęły próby wykazania jej istnienia i źródeł powstania. Jak zaznaczono wyżej, ciężar dowodu obciążał w takiej sytuacji skarżących. Proces karny jest sporem stron i przewagę w tym sporze uzyskuje ten, kto potrafi udowodnić tezy zgodne ze swoim interesem. Brak odpowiednio ukierunkowanej akcji obrony skutkowało zatem musiał przyjęciem za prawdziwą tezę prokuratora o popełnieniu zbrodni rozbój.

Reasumując, Sąd Okręgowy prawidłowo zebrał dostępny materiał dowodowy, przeprowadził jego ocenę nie przekraczając ram zakreślonych art. 7 k.p.k. i dokonał na jego podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych. Nie sposób nie dostrzec, że fundamentem na którym prokurator oparł oskarżenie w większości przypadków były relacje osk. A. P. (1) / czyny I, II... / oraz osób pokrzywdzonych. Podważenie ich procesowej przydatności siłą rzeczy musiało by w sposób pośredni skutkować błędem w ustaleniach co do faktu głównego. Kontrola instancyjna nie uprawniała do wysnucia takich wniosków, gdyż ustalenia główne oparte zostały także na innych dowodach i to zarówno osobowych jak i rzeczowych oraz z opinii specjalistycznych. Zarzuty podniesione w apelacjach konstrukcji tej skutecznie nie wzruszyły, wskazując jedynie wybiórczo okoliczności korzystne w przekonaniu obrońców, dla ich mandantów.

Najbardziej konsekwentnie i stanowczo podnoszonym zarzutem obraży art. 7 k.p.k. było obdarzenie przez Sąd pierwszej instancji wiarygodnością wyjaśnień A. P. (1). Skargi pomijały okoliczność weryfikowania jego depozycji innymi i przeprowadzonymi na rozprawie dowodami. Sam fakt korzystania przez niego z dobrodziejstwa art. 60 § 4 k.k. /apelacja obrońcy osk. J. M. (1)/ nie może podważać prawdziwości jego depozycji i przeprowadzoną ich ocenę pozbawiać ochrony jaką stwarza art. 7 k.p.k. Nie sygnalizuje takiej możliwości ani treść owych relacji ani wskazania doświadczenia życiowego, które nakazują pamiętać, że dotychczasowy członek grupy przestępczej decydujący się na odkrycie jej sekretów powinien uwzględniać, najdelikatniej mówiąc, co najmniej ostracyzm ze strony innych uczestników. Pozostaje jednocześnie poza dyskusją, że osoba fałszywie oskarżająca byłych kolegów nie tylko nie może liczyć na względy wymiaru sprawiedliwości, lecz również naraża się na uzasadnioną niechęć osób pomówionych. Nie należy również pomijać, że profity z tytułu współpracy podjętej w trybie art. 60 § 4 k.k. należą się jedynie podającemu informacje procesowo przydatne a więc prawdziwe. Te, podane przez A. P. znajdowały potwierdzenie w innych

przeprowadzonych na rozprawie, dowodach. Co więcej nie należy zapominać, że jednym z kryteriów kształtujących przekonanie Sądu o wiarygodności dowodu jest wrażenie odniesione z tytułu bezpośredniego kontaktu ze źródłem dowodowym. Analiza treści motywów Sądu meriti wskazuje, że czynnik ten miał wpływ na afekty dokonanej oceny.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy **J. M. (1)**.

Zarzut I

-co do błędu w ustaleniach faktycznych, to aktualne pozostają argumenty zawarte w części uzasadnienia odnoszącej się do wszystkich apelacji.

-nie zostały wskazane ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, a których prawdziwość nie została udowodniona.

- nie potwierdziła się obraza przepisów postępowania – art. 7, 4, 410 k.p.k. z przyczyn podanych w części uzasadnienia odnoszącej się do wszystkich apelacji. Zarzut akcentowania – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystnych dla oskarżonej jest nieczytelny, podobnie jak zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Z uzasadnienia skargi można wnosić, że wątpliwości co do wiarygodności relacji A. P. nie zostały rozwiane innymi dowodami. Skarżący podnosi, że takim potwierdzeniem tezy prokuratora nie może być informacja od operatorów telefonów komórkowych. Obrońca argumentuje następnie, że z telefonu mogła korzystać inna osoba, której tożsamości oskarżona mogła nie chcieć ujawniać. Takie przypuszczenie obrońcy, co omówiono wyżej, nie może być uznane za wystarczającą przeciwwagę dla tezy prokuratora opartej m.in. na wyjaśnieniach A. P. /dowód bezpośredni / wzmocnionych dowodami takimi jak cytowane informacje połączone łańcuchem logicznego rozumowania. Jeżeli zatem, jak już zaznaczono wyżej, teza oskarżyciela nie jest na pierwszy pogląd pozbawiona podstaw, to ciężar dowodu ją podważającego spoczywa na stronie, której interesom powyższa teza szkodzi.

Oдноśnie zarzutu II

- co do błędu w ustaleniach faktycznych /rozbój na S. A./ aktualne pozostają argumenty zawarte w części uzasadnienia odnoszącej się do wszystkich apelacji.

- nie zostały wskazane ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, a których prawdziwość nie została udowodniona tj. sugerowana obraza art. 2 § 2 k.p.k.

- nie potwierdziła się obraza przepisów postępowania – art. 7, 4, 410 k.p.k. z przyczyn podanych w części uzasadnienia odnoszącej się do wszystkich apelacji. Zarzut akcentowania – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystnych dla oskarżonej jest podobnie nieczytelny jak w zarzucie poprzednim. Skarżący skoncentrował się na podnoszeniu przeprowadzonej przez S. A. korekty w postępowaniu sądowym zeznań złożonych na etapie śledztwa. Jest to oczywiście zabieg procesowo zrozumiały, lecz w realiach niniejszej sprawy nie mógł wywołać skutków oczekiwanych przez skarżącego. Rzecz bowiem w tym, że Sąd Okręgowy nie tylko dostrzegł wskazaną zmianę zeznań pokrzywdzonego, ale poddał ją wnikliwej analizie w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego, nie przekraczając ram art. 7 k.p.k. ani nie dopuszczając się błędu w ustaleniach o sprawstwie i winie J. M. (1). Wobec tego, że argumenty wytoczone w tej materii przez obrońcę sprowadziły się w istocie do polemiki z ustaleniami Sądu meriti zawartymi na stronie 13 motywów zaskarżonego wyroku, uznając użyte tam argumenty za niepodważone, Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego ich przytaczania.

Oдноśnie zarzutu III

- nie potwierdził się zarzut błędu w ustaleniach w zakresie zamiaru przyświecającego oskarżonej z przyczyn podanych w części odnoszącej się do apelacji podnoszących istnienie wierzytelności.

- nie zostały wskazane, podobnie jak wyżej, ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, a których prawdziwość nie została udowodniona tj. sugerowana obraza art. 2 § 2 k.p.k.

- nie została wykazana obraza art. 4, 7 w zw. z art. 410 k.p.k. i w tej materii pozostają aktualne argumenty podniesione powyżej.

Odnośnie apelacji obrońcy osk. M. M..

Nie potwierdził się zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zakresie czynu III jak i zarzut obrazy art.7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w odniesieniu do czynu V.

Przedstawione argumentacje sprowadziły się w istocie do polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w obszarze obdarzenia wiarygodnością zeznań A. K. /czyn V/ i koniecznością powzięcia związanych z tym „niedających usunąć się wątpliwości”. Za podobnie nieskuteczną należy uznać próbę podważenia ustaleń Sądu w zakresie zamiaru M. M., przebiegającą równoległe do argumentów dowodzących świadomości uczestnictwa w rozboju, z prawidłowym wykazaniem istoty współsprawstwa. Sąd precyzyjnie omówił dowody osobowe i ujawnione rzeczowe i połączył je logicznym wywodem, nie podważonym wniesionymi apelacjami. Za skuteczne w tej materii nie sposób w żadnej mierze uznać argumenty o nie stosowaniu przez oskarżonego przemocy wobec pokrzywdzonego i ograniczeniu się wyłącznie do „przytrzymywaniu drzwi łazienki, w której była zamknięta A. K. (1)”. Sąd Apelacyjny akceptuje dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia w zakresie podziału ról pomiędzy sprawcami czynu. W świetle powyższego tezy skarżącego o zamiarze jedynie świadczenia pomocy przy przeprowadzce, brzmią najdelikatniej mówiąc – nieprzekonująco. Podobnie zresztą jak przytaczane zeznania A. K. (1) o „niepamięci z jakiego telefonu dzwonił do niej oskarżony”, jako że powyższa okoliczność nie dyskredytuje jej wcześniejszych deponycji wyrażonych w tym właśnie przedmiocie.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy **T. P. (1)**.

W zakresie obrazy przepisów postępowania - zarzut I a,c i d, zarzut II a,b,c i d, zarzut III a, b, c i d, zarzut IV abc, jak również w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych – zarzut I 2 a i b, II 2, III 2 i IV 2 - to pomimo formalnego ich wyartykułowania i wielokrotnego powtórzenia, nie znalazły one potwierdzenia i aktualne w tym przedmiocie pozostają wyżej wyrażone argumenty odnoszące się do wszystkich apelacji. Tezy obrońcy nie wzmacnia argument, że analiza kryminalistyczna materiału genetycznego nie potwierdziła obecności T. P. (1) w mieszkaniu ofiar /str 9 apelacji/. Nie sposób nie dostrzec, że przede wszystkim takiej możliwości nie wykluczyła, co ma znaczenie w relacji do materiału dowodowego stanowiącego podstawę dokonanych ustaleń, a czego skarżący zdaje się nie dostrzegać. Podobnie należy odnieść się do argumentów o nie uwzględnieniu zeznań świadków świadczących o prowadzeniu przez oskarżonego działalności lombardowej. Okoliczność, że oskarżony pożyczył pieniądze z tego tytułu innym osobom, nie dowodzi, że pożyczył pokrzywdzonym w sprawie niniejszej. Nie sposób też ponownie nie zaakcentować, że ciężar dowodu obciążał w takiej sytuacji skarżących. Tak właśnie zaprezentowany tok rozumowania obrońcy nie „legalizuje” zabezpieczonego w wyniku przeszukania samochodu i mieszkania oskarżonego skradzionego P. R. (2) (...) marki A.. Propozycja nadania oskarżonemu takiego stałego alibi osadzonego jedynie w fakcie prowadzonej działalności lombardowej, jako przeciwwaga dla dowodów wskazanych przez Sąd Okręgowy, nie może uzyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny czuje się w obowiązku zwrócić uwagę również na okoliczność budzącą poważne zaniepokojenie a mianowicie powoływanie się w argumentacji przez apelującego na konkretne dowody wbrew ich rzeczywistej treści. Powoduje to nie tylko zbędne uruchomienie kosztownej społecznie instancji odwoławczej ale sprawia, że klimat wywołany taką nielojalnością obrońcy pociąga ryzyko popełnienia błędu przez Sąd odwoławczy poprzez niedostrzeżenia uchybienia rzeczywistego i godnego uwagi. A na taką uwagę zasługuje zarzut obrazy art.167 k.p.k. w zw. z art. 391 / § 1 k.p.k. w zw. z art. 333 § 2 k.p.k. Pomimo nie wyrażenia swoich wątpliwości wprost, to wydaje się czytelną wątpliwość obrońcy co do aktualności użytego przez ustawodawcę określenia miejsca pobytu świadka /świadek przebywa za granicą/ a to chociażby z powodu ewolucji tego zwrotu wywołanej przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej. Akt ten spowodował oczywistą zmianę w możliwości fizycznego przekraczania dotychczasowych granic przez odformalizowanie tego procesu, co w pewnych sytuacjach mogło rzeczywiście zdezaktualizować ratio legis cytowanego przepisu. Pomimo konieczności uwzględniania każdorazowo

takiej okoliczności przez sądy orzekające w materii odstąpienia od bezpośredniego przesłuchania świadka, to realia dowodowe niniejszej sprawy uprawniają do konstatacji, że pominięcie tej kwestii w rozważaniach Sądu meriti, nie wywołało skutków sugerowanych przez obrońcę. Nie sposób odmówić racji skarżącemu eksponującego wagę zeznań świadków pokrzywdzonych dla ustalenia stanu faktycznego, w sposób umożliwiający prawidłową ocenę zawinienia T. P.. Za trafne należy uznać przytoczenie stanowiska Sądu Najwyższego o niedopuszczalności odstąpienia od zasady bezpośredniości w sytuacji, gdy ma to znaczenie dla ustalenia winy oskarżonego. Rzecz jednak w tym, że obrońca rozwijając tę myśl konstatuje, że zaniechanie to uniemożliwiło ewentualne rozpoznanie oskarżonego T. P. (1) bądź też wykluczenie jego sprawstwa, pomija okoliczność, że nawet rygorystyczne stosowanie zasady bezpośredniości, wobec niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego, wyklucza rozwianie nurtujących skarżącego wątpliwości. Sąd meriti przyjął mianowicie, że „S. S. i M. S. (1) wtargnęli do mieszkania z założonymi na głowy kominiarkami zaś T. P. (1) w masce przypominającej pysk niedźwiedzia”. Skarżone rozstrzygnięcie nie zawiera ustaleń o rozpoznaniu sprawców przez pokrzywdzonych, zaś apelacje nie wskazują kierunku czynności dających nadzieję na rozwianie wątpliwości nurtujących skarżących.

Rozwijając stwierdzoną nielojalność skargi wobec treści materiału dowodowego to najczytelniej została ona zilustrowana w odniesieniu do zarzutu IV /z pkt. VI wyroku/.

Wbrew twierdzeniom obrońcy zeznania A. K. jednoznacznie wskazują na kierowane właśnie pod jej adresem przez osk. P. groźby spalenia mieszkania: „powiedział, że jak M. nie wyjdzie to spali mi mieszkanie” k.230 verte. Na rozprawie przed sądem relacjonowała identycznie: „Słyszałam Pana K., rozpoznałam go po głosie i wiem, że był. Mówili, że mamy otworzyć, bo nam mieszkanie spali” /k. 2904/. Faktu tego nie przekreśla okoliczność, że na k 2905 świadek zeznała, że „pan K. tj. T. P. (1) groził S., że podpali mieszkanie”. Po ujawnieniu jednoznacznych w swojej wymowie zeznań ze śledztwa z k. 221-231 świadek je potwierdziła. Akcentowanie w apelacji jedynie fragmentu relacji pokrzywdzonej opisującej groźbę skierowane do S. uznać należy za wybiórcze a zatem nielojalne podejście do materiału dowodowego i nie wywołujące oczekiwanego efektu.

Dodatkowo odnosząc się do apelacji obrońcy **M. S. (1)** to potwierdziła się jedynie obraza przepisu art. 64 § 2 k.k. Nie potwierdziły się natomiast pozostałe zarzuty obrazy prawa materialnego ani obrazy przepisów postępowania.

Zarzut I /obraza art. 64 § 2 k.k./

Ma całkowitą rację skarżący, gdy wskazuje przesłanki jakie muszą być zrealizowane dla możliwości przypisania sprawcy działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2k.k. Prawdą jest i to, że Sąd Okręgowy wskazując na wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 28 czerwca 2004 r. pominął okoliczność skazania nim M. S. (1) w warunkach art. 64 § 1 k.k. Nie sposób jednak nie dostrzec i tego, że nie jest to jeszcze omyłka powodująca obrazę przepisu stanowiącego o tzw. multirecydywie. Brak podstaw do takiej kwalifikacji wynika jednoznacznie dopiero z dalszej części uzasadnienia a konkretnie z przytoczenia kart, na których widnieje kopia orzeczenia, poświadczona za zgodność, dowodząca skazania oskarżonego za czyny z art. 310 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Już jednak treść powyższej informacji podważa prawidłowość przypisania sprawcy działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2k.k. jako że nie spełniony został wymóg „ponownego popełnienia umyślnego przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwa zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub innego przestępstwa przeciwko mieniu popełnionego z użyciem przemocy lub groźby jej użycia”. Z tych względów Sąd odwoławczy dokonał niezbędnej korekty wyroku.

Zarzut II,III i IV

Nie znalazł potwierdzenia zarzut obrazy prawa materialnego a konkretnie art. 33 § 3 k.k., art. 55 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. i art. 58 § 2 k.k.

Analizę słuszności zarzutów, logicznym porządkiem rzeczy należy rozpocząć od weryfikacji zarzutu obrazy art. 58 § 2 k.k. jako że jego potwierdzenie uczyniłoby bezprzedmiotowym ustosunkowanie się do wcześniejszych. Przy tych rozważaniach nie należy pomijać, co wyeksponował obrońca, obecnej sytuacji oskarżonego, która rzeczywiście

komplikuje pewność uzyskiwania regularnego dochodu. Taki stan dotyka jednak każdą osobę pozbawioną wolności, co samo przez się nie powoduje sytuacji przewidzianej we wskazanym wyżej przepisie. Nie sposób jednak pomijać i tego, że mocno udokumentowanym źródłem przychodu była /co najmniej/ działalność odnotowana w odpisach wyroków sądów karnych. Ostatnie orzeczenie wskazuje, iż efekt tej działalności przekraczał średnią krajową nawet przy uwzględnieniu, że oskarżony nie był jedynym beneficjentem przedmiotowej akcji. Domniemywanie w tych realiach niemożności ściągnięcia należności w drodze egzekucji komorniczej należy uznać za przedwczesne.

Odnośnie zarzutu II i III

Sąd odwoławczy przyznaje, że ustalenie jednej stawki dziennej grzywny zostało dokonane istotnie „w sposób zbiorczy”. Metoda powyższa nie spowodowała jednak w finale obraży wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Nie sposób nie dostrzec, że przy ustalaniu wielkości stawki Sąd uwzględnił dochody sprawców, ich warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, należy rozumieć – w chwili czynu. Wobec tego, że ustawa przewiduje rozmiar takowej od 10 do 2000 zł, to orzeczenie jej w wysokości od 30 do 50 zł, a zatem oscylującej w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia wobec wszystkich oskarżonych, czyni rozważania o konieczności jej bardziej precyzyjnego różnicowania – najdelikatniej mówiąc - zbędnymi, podobnie jak kwestię podobnych analiz w stosunku do M. S. (1).

Nie została wykazana obraża wskazanych przepisów postępowania, który to zarzut zmierzał w swojej istocie do podważenia wiarygodności świadka koronnego. Autor apelacji przeniósł swoje rozważania w sferę przypuszczeń i prawdopodobieństwa, wskazując na ustalony zwyczaj nieangażowanie w planowane „przedsięwzięcie” osób z „obciążoną kartoteką”. Wywód logiczny zaprezentowany w uzasadnieniu Sądu Okręgowego obrazuje, że owa zrozumiała i nie należy ukrywać, rozsądna reguła, nie była w niniejszym przypadku przestrzegana. Podobnie należy ocenić sugestię obrońcy, że dla osoby czerpiącej profity z obciążania innych, M. S. (1) był „łatwym celem”, właśnie z uwagi na swoją przeszłość kryminalną. Te argumenty z oczywistych powodów nie mogą podważać ustaleń dokonanych na podstawie dowodów konkretnie wskazanych i ocenionych z przestrzeganiem reguł zapisanych w art. 7 k.p.k.

Nie znalazł potwierdzenia zarzut obraży art. 167 k.p.k., art. 177 § 1a k.p.k. oraz art. 585 k.p.k. jako że nie został wskazany wpływ ewentualnego uchybienia na treść wyroku jak i sposób zniwelowania jego ewentualnych skutków. Nie spełnia tych zrozumiałych oczekiwań jedynie ogólnie zaznaczona potrzeba wyjaśnienia zawartych w zeznaniach świadków sprzeczności.

Apelacja obrońcy S. S. nie wykazała ani obraży przepisów postępowania ani błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzając argumentację na rzecz zarzutu drugiego do nieskutecznej procesowo polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego.

Apelacja obrońcy M. S. (2) sprowadzała się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do zamiaru sprawcy /191 § 2 k.k./ i aktualne w tym przedmiocie pozostaje stanowisko Sądu Odwoławczego wyrażone na wstępie.

Z tych względów, dzielając również argumenty Sądu Okręgowego zaprezentowane w odniesieniu do podjętej reakcji karnej, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.